

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Tertiæ Partis Volumen Secundum

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

Vtrum confirmatio sit sacramentum? 1

urn:nbn:de:hbz:466:1-38725

tis, & qualiter se debeat habere in susceptione sacramentorum: & hæc pertinet secundo quidem ad ministros, principaliter autem ad sacerdotes. Tertia est instructio de conuersatione Christianæ vitæ: & hæc pertinet ad paternos. Quarta est instructio de profundis mysterijs fidei, & perfectione Christianæ vitæ: & hæc ex officio pertinet ad episcopos.

QVÆST. LXXII.

De sacramento Confirmationis, in duodecim articulos diuisa.

Consequenter considerandum est de sacramento confirmationis.

- ¶ Et circa hoc quærentur duodecim.
- ¶ Primo, utrum confirmatio sit sacramentum?
- ¶ Secundo, de materia eius.
- ¶ Tertio, utrum sit de necessitate sacramenti, quòd christiana fuerit prius per episcopum consecratum?
- ¶ Quarto, de forma ipsius.
- ¶ Quinto, utrum imprimat characterem?
- ¶ Sexto, utrum character confirmationis, præsupponat characterem baptismalem?
- ¶ Septimo, utrum conferat gratiam?
- ¶ Octauo, cui competat recipere hoc sacramentum.
- ¶ Nono, in qua parte.
- ¶ Decimo, utrum requiratur aliquis, qui teneat confirmandum?
- ¶ Undecimo, utrum hoc sacramentum per solos episcopos detur?
- ¶ Duodecimo, de ritu eius.

ARTIC. I.

Utrum confirmatio sit sacramentum?

Ad primum sic proceditur. Videtur, quòd confirmatio non sit sacramentum, Sacramenta enim ex diuina institutione efficaciam habent, sicut supra dictum est*. Sed confirmatio non legitur à Christo instituta. Ergo non est sacramentum.

¶ 2 Præterea, Sacramenta nouæ legis, in veteri lege præfigurata fuerunt. Vnde Apostolus dicit 1. Co-

414
 sup q. 65.
 a. 1. et 4.
 d. 2. q. 1.
 a. 2. c. 6.
 d. 7. q. 1.
 per 10. c.
 4. cont. c.
 58.
 * q. 64 a.
 2.

rinth. 10. quod omnes in Moyse baptizati sunt, in nube, & in mari, & omnes eandem escam spirituales manducauerunt, & omnes eundem potum spirituales biberunt. Sed confirmatio non fuit prafigurata in veteri testamento. Non ergo est sacramentum.

¶ 3 Præterea, Sacramenta ordinantur ad hominum salutem. Sed sine confirmatione potest esse salus: nam pueri baptizati, sine confirmatione decedentes, saluantur. Ergo confirmatio non est sacramentum.

¶ 4 Præterea, Per omnia sacramenta ecclesie, homo Christo conformatur, qui est sacramentorum auctor. Sed per confirmationem non videtur homo Christo conformari, qui non legitur esse confirmatus. Ergo confirmatio non est sacramentum.

*habetur
de cōf. d.
5. c. 3. De
his. et est
parū an-
te me. il-
lius epis.
2. 1. Conc.
Aug. l. 2
cō. lit. Pe-
til. c. 104
20 7.
* al. spi-
rituales.*

SE D contra est, quod Melchiades Papa scribit * Hispaniarum episcopis, De his, super quibus rogastis vos informari, utrum maius sit sacramentum, manus impositio episcoporum, an baptismus: scitote utrumque magnum esse sacramentum.

RESPONDEO dicendum, quod sacramenta nouæ legis, ordinantur ad speciales * gratiæ effectus: & ideo ubi occurrit aliquis specialis effectus gratiæ, ibi ordinatur speciale sacramentum. Quia vero sensibilia & corporalia gerunt spiritualium & intelligibilium similitudinem, ex his quæ in vita corporali aguntur, percipere possumus quid in spirituali vita, gratiæ speciale existat. Manifestum autem est, quod in vita corporali specialis quædam perfectio est, quæ homo ad perfectam ætatem perueniat, & perfectas actiones hominis agere possit. Vnde & Apostolus dicit 1. Corinth. 13. Cum autem factus sum vir, euacuaui quæ erant paruuli. Et inde est etiam, quod præter motum generationis, quo aliquis accipit vitam corporalem, est motus augmenti, quo aliquis perducitur ad perfectam ætatem. Sic igitur & vitam spirituales homo accipit per baptismum, qui est spiritualis regeneratio. In confirmatione autem homo acci-

accipit, quasi quamdam perfectam ætatem spiritualis vitæ. Vnde Melchisedes Papa dicit *, Spiritus sanctus, qui super aquas baptismi salutifero descendit lapæ, in fonte plenitudinem tribuit ad innocentiam; in confirmatione augmentum præstat ad gratiam; in baptismo regeneramur ad vitam, post baptismum confirmamur ad pugnam; in baptismo abluimur; post baptismum roboramur. Et ideo manifestum est, quòd confirmatio est speciale sacramentum.

*In epist.
ad Hispaniarum
episcop. &
me. illius
t. 1. Conc.*

Ad primum ergo dicendum, quòd circa institutionem huius sacramenti est duplex opinio. Quidam enim dixerunt, quòd hoc sacramentum non fuit institutum nec à Christo, nec ab Apostolis, sed postea, processu temporis in quodam concilio. Alij vero dixerunt, quòd fuit institutum ab Apostolis. Sed hoc non potest esse: quia instituire nouum sacramentum, pertinet ad potestatem excellentiæ, quæ competit soli Christo.

Et ideo dicendum est, quòd Christus instituit hoc sacramentum, non exhibendo, sed promittendo: secundum illud Ioann. 16. Si non abiero, Paraclitus non veniet ad vos: si autem abiero, mittam eum ad vos. Et hoc ideo, quia in hoc sacramento datur plenitudo Spiritus sancti, quæ non erat danda ante Christi resurrectionem & ascensionem: secundum illud Ioann. 7. Nondum erat Spiritus datus: quia Iesus nondum erat glorificatus.

Ad secundum dicendum, quòd quia confirmatio est sacramentum plenitudinis gratiæ, non potuit habere aliquid respondens in veteri Testamento: quia nihil ad perfectum adduxit lex, vt dicitur Hebr. 7.

Ad tertium dicendum, quòd (sicut supra dictum est *) omnia sacramenta sunt aliquo modo necessaria ad salutem, sed quædam sunt sine quibus non est salus: quædam verò sunt quæ cooperantur ad perfectionem salutis. Et hoc modo confirmatio est de necessitate salutis, quamuis sine ea possit esse salus,

*q. 65. a. 4
ad 3. ar.*

dum tñ non præmittatur ex contemptu sacramenti.

Ad quartum dicendum, quòd illi qui confirmationem accipiunt, quæ est sacramentum plenitudinis gratiæ, Christo conformantur, in quantum ipse à primo instanti suæ conceptionis fuit plenus gratiæ & veritatis, vt dicitur Ioan. primo, Quæ quidem plenitudo declarata est in baptismo, quando Spiritus sanctus descendit corporali specie super eum. Vnde & Luc. quarto, dicitur, quòd Iesus plenus Spiritu sancto, regressus est à Iordane. Non autem conueniebat dignitati Christi (qui est sacramentorum auctor) vt à sacramento plenitudinem gratiæ acciperet.

ARTIC. II.

Utrum chrisma sit conueniens materia huius sacramenti?

415
Inf. q. 84.
a. 1. ad 1.
Et 4. dif.
7. q. 1. a.
2. q. 1. et 2.
q. 4. cõt.
c. 60.
* a. præc.
ad 1. ar.

AD secundum sic proceditur. Videtur, quòd chrisma non sit conueniens materia huius sacramenti. Hoc enim sacramentum (vt dictum est *) institutum est à Christo promittente discipulis Spiritum sanctum. Sed ipse misit eis Spiritum sanctum absque omni chrisma inunctione. Ipsi etiam Apostoli hoc sacramentum conferrebant per solam impositionem absque chrismate: dicitur enim Act. 8. quòd Apostoli imponebant manus super baptizatos, & accipiebant Spiritum sanctum. Ergo chrisma non est materia huius sacramenti: quia materia est de necessitate sacramenti.

¶ 2 Præterea, Confirmatio quodammodo perfectior sacramentum baptismi (sicut supra dictum est *) & ita debet ei conformari, sicut perfectio perfectibili. Sed in baptismo est materia, simplex elementum, scilicet aqua. Ergo huius sacramenti non est conueniens materia chrisma, quod conficitur ex oleo & balsamo.

¶ 3 Præterea, Oleum assumitur in materia huius sacramenti ad inungendum. Sed quolibet oleo potest fieri inunctio, puta oleo, quod sit ex nucibus, vel ex quibuscun-